

АБДУҲАМИД НУРМОҢОВ

ЎЗБЕК ТИЛШУНОСЛИГИ ТАРИХИ

*Ўзбекистон Республикаси Олий ва
ўрта махсус таълим вазирлиги
олий ўқув юртлари ўзбек филологияси
факультетлари талабалари учун ўқув қўлланма
сифатида тавсия этган*

Т О Ш К Е Н Т — «ЎЗБЕКИСТОН» — 2002

Масъул муҳаррир:
академик Алибек РУСТАМОВ
Тақризчилар:
филология фанлари доктори, профессор Қ. Маҳмудов
филология фанлари доктори, профессор Ё. Тожиёв

Ушбу китобда VII-VIII асрлардан то ҳозирги кунгача бўлган ўзбек тилшунослиги тарихи ҳақида фикр юритилади. Ўзбек тилшуносларининг дунё тилшунослик фанининг ривожига қўшган ҳиссалари тўғрисида маълумот берилади.

Китоб олий ўқув юртлари ўзбек филологияси факультетлари талабалари ва ўқитувчиларига мўлжалланган.

А 4602020400-26 – 2002
М 351(04)–2002

ISBN 5–640–03043—7

© «ЎЗБЕКИСТОН» нашриёти», 2002 й.

СЎЗ БОШИ

Бизнинг аждодларимиз бундан бир неча минг йиллар олдин ёзув маданиятига эга бўлганлар. Табаррук заминидан дунё фани ва маданияти ривожига улкан ҳисса қўшган бир қанча буюк алломалар етишиб чиққан. VIII-IX асрлардаёқ бизнинг юртимизда фанлар академияси «Байтул-ҳикмат», кейинчалик 1010 йилда эса Маъмур академияси ташкил топган. Бу академияларда дунё олимларини лол қолдирган буюк кашфиётлар қилинган, ал-Беруний, ал-Хоразмий, Ибн Сино, ал-Фарғоний, Зайниддин Журжоний, Абул Ҳасан Ҳаммор, Абу Наср Арроғ, Ибн Мискивайний сингари юзлаб олимлар ана шу академияларда фаолият кўрсатганлар.

Соҳибқирон Амир Темур даврида фан маркази Хоразм ва Бухородан Самарқандга кўчди. Дунёнинг забардаст олиму фозиллари соҳибқирон саройига тўпланди. Темурийзода Мирзо Улуғбек расадхонасида фавқулодда буюк кашфиётлар қилинди. Ҳусайн Бойқаро саройида ҳам фан ва маданият гуллаб-яшнади.

Ана шундай буюк маданий заминга эга бўлган халқ рус империяси даврида ўз тарихидан, бой маданий меросидан узилиб қолди. Асрлар давомида фойдаланиб келган ёзувдан кирилл алифбосига ўтказилиши халқимизни аждодлари қолдирган ёзма ёдгорликлардан фойдаланишдан бебахра қилиб қўйди. Натижада буюк бобокалонларимиз яратган маданий меросдан кенг озиқланиш имкониятидан маҳрум бўлди. Олимларимизга аждодларимиз қолдирган маданий меросни оммалаштиришга, уни рўй-рост баҳолашга йўл қўймадилар. Аста-аста фан ва маданият руслар орқали кириб келди, маданиятни рус берди деган гапларга, ёпиғасига «саводсиз» халқ советлар даврида саводлига айланти деган ақидаларга кўникиб қолдик.

Нихоят, 1991 йилнинг 31 августида мўъжиза рўй берди. Ота-боболаримизнинг асрий орзу-умидлари рўёбга чиқди. Ўзбек халқи рус истибдодидан мустақилликка эришди. Истиқлол туфайли энди ўтмиш маданиятимизга, миллий қадриятларимизга ҳурмат-эътиқод руҳида ёндашиш, бой маданий меросимизга ҳолисона баҳо бериш имкониятига эга бўлдик. Шунинг учун ҳам аждодларимиз қолдирган маданий меросни ўрганиш, даҳоларимизнинг жаҳон фанида тутган ўрнини ҳолисона белгилаш бугунги ўзбек олимларининг энг долзарб вазифаларидандир.

Бундай вазифа бевосита тилшуносликка ҳам дахлдордир. Чунки шу кунга қадар муқаддас заминимиздан етишиб чиққан тилшунос олимларнинг илмий меросини етарлича баҳолай олмадик. Тилшуносликнинг назарий масалалари фақат Оврупо олимлари номлари билан боғлаб келинди.

Олий ўқув юртларининг филология факультетларида ўқитиш режалаштирилган «Тилшунослик тарихи» курсида ҳам асосан Оврупо ва рус тилшунослари ўрганилди, уларнинг тилшунослик ривожигаги роллари ҳақида фикр юритилди. Ўзбек филологияси факультетларида ҳам худди шу дастур бўйича дарс олиб борилди. Ўзбек тилшуносларининг хизматлари ҳақида лом-мим дейилмади. Истиқлол туфайлигина олий ўқув юртлари дастурларига «Ўзбек тилшунослиги тарихи» курси киритилди. Шу кунга қадар рус тилида «Лингвистик таълимот тарихи» номли ўнлаб китоблар нашр этилди. Лекин ўзбек тилида лингвистика тарихига бағишланган юқоридаги каби биронта ҳам китоб яратилмади.

Афсуски, ота-боболаримиз қолдирган ёзма ёдгорликларни синчиқлаб ўргансак, бу асарларда тилшуносликнинг бир қанча масалалари Оврупо олимларидан анча олдин баён қилинганлигининг гувоҳи бўламиз. Шунинг учун ҳам аждодларимиз қолдирган лингвистик меросни ўрганиш ва уни жаҳон тилшунослиги доирасида баҳолаш, ўзбек тилшуносларининг жаҳон тилшунослиги ривожига қўшган ҳиссасини аниқлаш бугунги ўзбек тилшунослиги олдидаги энг хайрли ишдир.

Ушбу китоб ўзбек тилшунослиги тарихида илк марта яратилаётганлиги учун унда айрим мулоҳазали ўринлар бўлиши мумкин. Асарни мукамаллаштириш учун билдирилган ҳар қандай фикр-мулоҳазаларни муаллиф мамнуният билан қабул қилади.

Кўлланмани тайёрлаш чоғида фойдали маслаҳатларини билдирган ЎзФА академиклари: Алибек Рустамов, Фанижон Абдурахмонов, Азим Ҳожиёвларга; филология фанлари докторлари, профессорлар: Низомиддин Маҳмудов, Ҳамид Неъматов, Қозоқбой Маҳмудов, Ёрмат Тожиёв, Бегмурот Йўлдошев, Эргаш Умаровларга самимий миннатдорчилигимизни билдирамыз.

ХАЛИФАЛИК ДАВРИДА ТИЛШУНОСЛИК

VII асрда араблар Муҳаммад пайғамбар(с.а.в.)нинг сафдоши халифа Абу Бақр етакчилигида ислом байроғи остида Арабистон ярим оролини, Яқин ва Ўрта Шарқ мамлакатларини, Шимолий Африка, Испания, Ўрта Осиё ва Кавказорти мамлакатларини босиб олиб, 632 йилда йирик араб халифалигига асос солдилар. Бу халифалик 1258 йилга қадар, яъни мўғуллар томонидан битирилгунга қадар ҳукмронлик қилди.

Халифалик ранг-баранг эл-элатлардан ташкил топган жуда кенг ҳудудни ўзида бирлаштиргани туфайли, уни бошқариш қийин кечар, ўзаро ички феодал курашлар ва халқ қўзғолонлари тез-тез бўлиб турар эди. Ана шундай курашлар ва халқ қўзғолонлари таъсири остида XIII асрнинг охирларидан майда-майда қисмларга бўлиниб кетди: идрисийлар (789—926), ағлабийлар (800—909) давлатлари вужудга келди. Эрон ва Мовароуннаҳрда IX асрнинг 20-йилларидан бошлаб тоҳирийлар (821—873), саффорийлар (867—1495) ва сомонийлар (819—1005) ўзларининг мустақил бошқарувига эга бўлдилар. Улар араб халифалигига номигагина тобе бўлиб, аслида алоҳида-алоҳида мустақил давлатлар эди. Бу давлатларни халифалик томонидан юборилган ноиблар бошқарар ва халифаликка хирож, жузья (жон солиғи) ва ўлпон тўлаб турилар эди.

Ана шундай катта ҳудудда ислом дини кенг қулоч ёйди. Араб тили дин тили, фан тилига айланди. Халифалик ҳудудида яшаган барча дин ва фан аҳли, қайси халққа мансуб бўлишидан қатъи назар, ўз асарларини араб тилида ёздилар. Шунинг учун ҳам дунёга араб маданияти деб шуҳрат қозонган маданиятнинг шаклланиши ва равнақ топишида араблардан ташқари араб бўлмаган халқ закиллариининг ҳам хизматлари каттадир. Ана шулар орасида Форобий, Беру-

ний, Ибн Сино каби кўплаб аждодларимиз борлигидан фахрланамиз.

АБУ НАСР ФОРОБИЙНИНГ ЛИНГВИСТИК ҚАРАШЛАРИ

Ўрта асрнинг дунёга донг таратган алломаларидан бири Форобийдир. Унинг номи Яқин ва Ўрта Шарқда ўша даврдаёқ ўта машҳур бўлган ал-Киндий, ар-Розий, Ибн Сино, Беруний, Ибн Рўшд сингари бир қатор буюк мутафаккирлар ичида алоҳида ажралиб туради. Форобий ақл ва илм тантанаси учун, маънавий озодлик учун, инсон такомили, адолатли жамият учун курашган машҳур олимдир¹. У риёзиёт ва фалакиёт, табобат ва мусиқа, мантиқ ва фалсафа, тилшунослик ва адабиётшунослик каби бир қатор соҳаларда қалам тебратган ва уларнинг барчасида ажойиб асарлар ёзган қомусий билим эгаси саналади.

Абу Наср Форобий ҳижрий 260 (мелодий 873) йилда Арис дарёси Сирдарёга қуйиладиган Фороб (Ўтроп) қишлоғида туғилган. У дастлабки саводини Форобда чиқаргандан сўнг Шошда ўқишни давом эттирди. Сўнгра Самарқанд ва Бухорода таълим олди. Ўша даврдаги барча билимдонлар араб халифалигининг маркази — Бағдодга интилган ва у ерда катта обрў-эътибор топганлар. Форобий ҳам Бағдодда ўқишини давом эттирди. Умрининг охириги йилларида Ҳалабда, сўнгра Дамашқда яшаган. Шу ерда мелодий 930 йили вафот этган.

Абу Наср Форобий тилшунослик юзасидан ҳам ажойиб фикрлар юритди.

Аввало, ҳозирги тилшуносликнинг фалсафий масалалари ичида марказий ўринни эгаллаган билишнинг икки босқичи (ҳиссий ва идрокий), умумийлик-хусусийлик, моҳият-ҳодиса диалектикаси ҳақида ўзининг «Фалсафату Аристоталис» асарида қизиқарли маълумот беради. Форобийнинг фикрича, фақат инсонгина билимга интилади. Инсон ўзини қуршаб турган оламни ва ўзини ўзи билиш орқали энг етук мавжудотга айланади. Билиш инсоннинг моҳияти. Билишдан мақсад ҳақиқатга эришмоқдир, — дейди муаллимус-соний. Ҳар қандай билиш, даставвал, ўзини қуршаб турган оламдаги нарса ва ҳодисаларни кузатишдан бошланади. Чунки тафаккур фаолияти билан ҳосил

---

¹ *Абу Наср Форобий*. Фозил одамлар шаҳри. Абдулла Қодирий номидаги халқ мероси нашриёти, 1993, 3-бет.

қилинган моҳият ўзининг табиий асосидан олдин бўлиши мумкин эмас¹. Бу фикрлар В.Гумбольдт фикрларига қанчалар ҳамоҳанг эканлигини, лекин В.Гумбольдтдан 900 йил олдин айтилганини пайқаш қийин эмас.

Форобий ўзининг гносеологик таълимотида конкрет борлиқдан умумлашмаларга, абстракт тафаккурга, идеал дунёга боришни тавсия этади.

Моҳият ва унинг бевосита кузатишда гавдаланиши ўртасидаги муносабатни очиш учун Абу Наср предикат (маҳмул) тушунчасига катта эътибор берди. Онг конкрет борлиқнинг умумлашган моҳияти сифатида баҳоланди. Предикат моҳиятнинг ажралмас хоссаси деб қаралди. Форобий моҳият ва унинг яшаши ўртасидаги муносабатни нарса ва унинг хоссаси, субстанция ва атрибут муносабатига тенглаштирди².

Форобий инсон онгининг икки турли бўлишини кўрсатади: 1) ички (интуитив) онг; 2) ташқи (ҳосил қилинган) онг. Унинг фикрича, биринчиси табиат томонидан берилади. Иккинчиси эса табиатдан мақсадга кўра олинади.

Абу Наср шунга мувофиқ инсон билимини ҳам иккига бўлади: 1) туғма; 2) ўқиш ва тажриба асосида эришилган билим.

Янги туғилган болада билиш имконияти, билиш руҳи бор. У туғма. Шу билан бирга инсон сезги аъзолари билан ана шу имкониятни юзага чиқаради. Атроф-муҳитни билиб боради. Ном ва тушунчалар сезги аъзоларимиз маҳсулидир. У авлоддан-авлодга берилади. Шунинг учун улар туғма эмас, балки қабул қилинган билимлардир.

Айрим Оврупо олимлари Форобийни Арасту фалсафий таълимотининг тарғиботчиси, ўзининг фалсафий таълимоти йўқ, деб қарайдилар. Бу янглиш қарашдир. Форобий Афлотун, Арасту таълимотини чуқур ўзлаштирган, Арасту таълимотини маъқул деб ҳисоблаган ҳолда, фақат унинг Шарққа тарғиботчиси бўлиб қолган эмас. У Арасту қарашларига танқидий баҳо беради ва ўзининг оригинал қарашларини баён қилади. Хусусан, Арасту илоҳий онгни биринчи планга қўйиб, бу онгсиз ҳеч нарса билиш, фикрлаш мумкин эмас, деса, Форобий бунга зид равишда онг мия, асаб, мускулларнинг фаолият маҳсули эканлигини таъкидлайди³.

¹ Философия Абу Насра аль-Фараби. Алматы, «Гылым», 1994, с.3.

^{2,3} Касымжанов А. Х. Абу Наср ал-Фараби. М., 1982, с. 51, 52, 74.

Форобий нарсанинг объективлигини, унинг мавжудлиги бизнинг сезги аъзоларимизга таъсир этишини эътироф этади. Биз фақат ўзимизни қуршаб турган оламдаги нарсаларни сезги аъзоларимиз орқали билиб оламиз. Уш-лаш, қўл теккизиш йўли билан олинган билимга қувваи ломиса, кўриш орқали олинган билимга эса қувваи нигоҳий атамаларини қўллайди. Шу билан биргаликда эшитиш сезгиси орқали, нутқ воситасида ҳам билимга эга бўлиш мумкинлигини таъкидлайди. Бундай билим қувваи нотиқа саналади.

Ҳозирги кунда структур тилшуносликнинг глоссема-тик йўналишида кенг тарқалган ўзгармас, барқарор (конс-танта) бирликларнинг ўзгарувчан (акцидент) бирликларга зидланишининг илдизлари ҳам Форобий асарларида уч-райди. Аввало, у ҳар қандай ривожланишнинг, ўзгариш-нинг асосида зиддиятлар ётишини эътироф этади. «Форо-бий «Фалсафату Аристутолис» асарида шундай ёзади: «Бе-адад зиддиятлар бир-бирларини алмаштириб турадилар. Ушбу тановобларда (алмашилиб туришларда) битта ўзгар-майдиган доимий нарса бор. У ушбу тановобларни сақлаб туради ва уларга сингиб кетади. Нарсалар бир-бирига эр-гашиб ва ўзгариб турганлари ҳолда, доимий бўлиб кела-диган нарсани «Жавҳар» (субстанция), алмашилиб ва ўзга-риб турувчи нарсаларни «ораз» (акциденция) дейилади.

Бу тушунчалар кейинчалик тасаввуф фалсафасига ҳам асос бўлди ва улар бу икки тушунчани «зот» ва «тазоҳир» (тажалли) атамалари билан номладилар.

Форобий бизнинг онгимиздан ташқарида бўлган объек-тив нарсаларнинг табиий сифатлар ва моҳият бирлиги эканлигини таъкидлайди¹. Бундан кўринадики, кейинча-лик жавҳар, зотга мажмуати сифат ва асмо деб қаралиши-да ҳам Форобийнинг таъсири мавжуд.

Абу Наср Форобий «Фозил одамлар шаҳри» асарида инсон фозиллигининг муҳим белгиларидан бири сифати-да қувваи нотиқани ажратади, Унинг фикрича, инсон дунё-га келиши билан, ўзини боқадиган қувватга эга бўлади. Бу гизолантирувчи қувват саналади. Ундан сўнг инсон ўз такомилни йўлида турли қувватларни қўлга киритади. Ма-салан, мутахаййила қуввати (хаёл қилиш, умумлашган образлар яратиш), ақл қуввати ва бошқалар. Инсоннинг

¹ Абу Наср Форобий. Фозил одамлар шаҳри, 74-бет.

оламини билиш жараёнида ақл қувватининг хизмати катта эканлигини таъкидлайди.

Форобий инсоннинг камолоти йўлида қўшилиб борадиган қувватларни тавсифлар экан, билишнинг икки даражаси — ҳиссий билиш билан идрокий билиш (умумлаштирувчи билиш)ни бир-биридан ишонарли равишда фарқлайди.

Форобийнинг тилшунослик ҳақидаги фикрлари айниқса «Фанлар таснифи ҳақидаги сўз» асарида ўзининг ёрқин ифодасини топган, Асарнинг биринчи бўлимининг тил ҳақидаги фанга бағишланиши ҳам унинг тилшуносликка нақадар катта эътибор билан қараганлигининг нишонасидир.

Ҳозирги кунда лексика, грамматика сингари атамаларнинг икки маънода қўлланилиши, деярли барча адабиётларда қайд этилади: биринчиси маълум бир тилда мавжуд бўлган лексик ва грамматик бирликлар тизими, иккинчиси эса шу тизимни ўрганадиган фан соҳаси. Бундай фикрнинг илдизлари ҳам Форобийга бориб тақалади. У тил ҳақидаги фаннинг икки қисмдан иборатлигини таъкидлайди. Биринчиси маълум тилда мавжуд бўлган сўзларни хотирада сақлаш ва нимани ифодалашини билиш. Иккинчиси эса бу сўзларни бошқариб турадиган қонунларни билиш. Муаллиф ҳар қандай санъатда қонун универсал, кенг қамровли эканлигини кўрсатади.

Форобий сўз маъноларини ҳам тасниф этади. Унинг фикрича, сўз маъноси икки турли бўлади: содда ва мураккаб. *Одам, ҳайвон* сингари оламдаги бир турдаги нарса ва ҳодисаларни аташ вазифасини бажарувчи алоҳида сўзлар содда; нарса ва унинг белгисини билдирувчи *Бу одам ҳайвон* каби ифодалар эса мураккаб саналади.

Форобий атоқли ва турдош отларни ҳам фарқлайди. У содда маъноли сўзларни иккига бўлади: 1) атоқли отлар. Масалан, *Зайд, Амр* каби; 2) тур ва жинсни кўрсатадиган сўзлар. Масалан, *одам, ҳайвон, от* каби. Тур ва жинсни билдирувчи сўзлар асосида муаллиф сўз туркумларини ҳам тасниф этади. Форобий тур ва жинсни билдирадиган сўзларни араб грамматика мактаблари анъаналари асосида от, феъл ва ҳарфларга ажратади. Шунингдек, от ва феълларнинг грамматик категориялари ҳақида ҳам маълумот беради. Хусусан, от ва феъллар учун жинс (эрлик-хотин-

М У Н Д А Р И Ж А

Сўз боши	3
Халифалик даврида тилшунослик	6
Абу Наср Форобийнинг лингвистик қарашлари	7
Абу Райхон Беруний лингвистик қарашлари	13
Ибн Синонинг лингвистик қарашлари	20
Қорахонийлар даврида тилшунослик	26
Маҳмуд Кошғарийнинг лингвистик қарашлари	26
Маҳмуд Кошғарийнинг ҳаёти	28
Маҳмуд Кошғарий лингвистик қарашларининг асослари ҳақида	29
Маҳмуд Кошғарий қиёсий-тарихий тилшуносликнинг асосчиси	34
Лингвогеографик қарашлари	37
Фонетик қарашлари	38
Лексика ва лексикография соҳасидаги қарашлари	42
Сўз ясалиши юзасидан қарашлари	46
Морфологик қарашлари	47
Маҳмуд Замаҳшарийнинг лингвистик қарашлари	51
Ҳаёти ва ижоди	51
Лингвистик фаолияти	52
Мўғуллар даврида ўзбек тили ва тилшунослиги	55
«Ат-туҳфатуз закияту филлуғатит туркия»да тилшунослик масалалари	56
Феъл ва унинг грамматик хусусиятлари	64
Ёрдамчи сўзлар	68
Ундовлар	69
Сўз ясалиши	69
Синтактик материаллар	69
Темурийлар даврида ўзбек тилшунослиги	72
Алишер Навоийнинг лингвистик қарашлари	73

Навоний фалсафасида умумийлик ва хусусийлик, моҳият ва ҳодиса рутбалари	76
Тил ва нутқ	79
Тил ва тилларнинг пайдо бўлиши ҳақидаги қарашлари	81
Алишер Навоий — чоғиштирма (контрастив) лингвистиканинг отаси	85
Фонетик қарашлари	86
Лексик қарашлари	87
Сўз ясалиши бўйича қарашлари	91
Морфологик қарашлари	92
Синтактик қарашлари	93
Заҳириддин Муҳаммад Бобурнинг лингвистик қарашлари	94
Ўрта аср ўзбек лексикографияси	99
Луғат мақолаларини жойлаштириш тамойиллари	101
Мавзуй луғатларнинг яратилиши	104
Луғатларда грамматика масалалари	106
Хонликлар даври ўзбек тилшунослиги	108
Абулғозий Баҳодирхоннинг лингвистик қарашлари	109
Чоризм ва шўролар даврида ўзбек тилшунослиги	114
Ўзбек маърифатпарварларининг лингвистик фаолиятлари	117
Илк ўзбек алифболарининг вужудга келиши	122
Маҳмудхўжа Беҳбудийнинг тилшуносликка қўшган ҳиссаси	125
Абудулла Авлонийнинг лингвистик мероси	129
Ашурали Зоҳирийнинг лингвистик мероси	132
Абдурауф Фитратнинг лингвистик фаолияти	138
Фонетик қарашлари	141
Морфологик қарашлари	145
От	146
✓ Сифат	147
Сон	148
Феъл	150
Синтактик қарашлари	155
Ўзбек илмий тилшунослигининг шаклланиш ва ривожланиш даври ..	165
Шўролар даврининг 20—40-йилларида тил фалсафаси	165
Графика ва имло масалалари	170
Фонетика ва фонология	174
Ўзбек тили морфемикасининг шаклланиши ва ривожланиши	178
Ўзбек тили лексикологиясининг шаклланиши ва такомиллашуви ..	183
Ўзбек фразеологиясининг шаклланиши ва ривожланиши	190
Лексикография	192
Сўз ясалиши бўлимининг шаклланиши ва тараққиёти	194
Ўзбек илмий морфологиясининг шаклланиши ва тараққиёти	199
Ўзбек тили илмий синтаксисининг шаклланиши ва тараққиёти	203
Ўзбек диалектологиясининг шаклланиши ва ривожланиши	210
Диахрон тилшунослик. Тил тарихи ва грамматика	212
Услубшунослик ва нутқ маданияти	214

Мустақиллик даври ўзбек тилшунослиги	216
Давлат тили ҳақидаги Қонун ва унинг тарихий аҳамияти	216
Мустақиллик даврида ўзбек тилшунослиги эришган ютуқлар	219
Сўнги сўз ўрнида	223
Адабиётлар	224